

[Munch-Petersen.]

i Aalborg, forstaa, at man ønsker fortsat at vige tilbage for Reaktionen. Her er det, at vi Kommuniste ikke kan være med, vi ønsker tværtimod en Aktionsenhed af den arbejdende Befolkning mod Reaktionen og mod Fascismen.

Landbrugernes Sammenslutning forsøger ved udenomparlamentariske Aktioner og ved den Kapitalmagt, som staa bag dem, at gennemføre deres Krav, de budrør løs ude i Landet, de vil rejse Landbrugene, ogsaa dem, der aldeles ikke har Interesse af disse Krav, til udenomparlamentarisk Aktion for deres Kravs Gennemførelse. Men den arbejdende Befolkning har Organisationer her i Landet, Arbejderklassen har Organisationer, Husmændene har Organisationer, og hvis man sætter disse Organisationer ind, kan ingen Magt besejre dem, og hvis Lederne af disse Organisationer, som for største Delen tilhører de to Regeringspartier, vil være med til at sætte disse Organisationer ind i en Aktionsenhed mod Reaktionen og Fascismen, saa kan de udnyttes i denne Kamp mod Fascismen.

Vi vil naturligvis være med til at understøtte enhver af Regeringens Handlinger, som er rettet imod den fascistiske Reaktion; men vi vil ikke understøtte Lovforslag, der dikteres af fascistiske Godsejere, og som vender sig imod hele den store Befolknings Interesser, saaledes som det foreliggende Lovforslag gør. Man kan jo ogsaa se, hvordan den virkelige Stemning er blandt Husmændene i de Resolutioner, som paa Trods af Lederne i Husmandsorganisationerne er indkommet, baade Resolutionen fra Ribe Amt og den Resolution, der er vedtaget af Husmændene i Vejle Amt, hvor Husmænd i Vejle Amt udtaler deres største Forbavselse over deres Repræsentanters Stilling, saavel i som uden for Rigsdagen, og hvor de samtidig siger, at Vedtagelsen af Kornloven kan faa uoverskuelige Følger.

Vort Parti vil stemme imod denne Lov, som er vedtaget for en Uge siden. Vi vil derimod fastholde de Krav og de Forslag, som vi tidligere har fremsat her i Tinget, om Nedskæring af Gælden, som hviler tyngende paa de mindre Landmænd, om Halvering af Renten, om en Prisregulering, der giver de mindre Landbrugere en højere Pris for deres Varer samtidig med, at Forbrugerne skal betale mindre, ved at gaa frem mod ublu Mellemlandhandleravance, og alle de øvrige Krav fra de arbejdende Landbrugeres Side, som er vendt mod den Kapitalmagt, som udbytter de arbejdende Landbrugere. Paa disse Krav kan Kampfor-

bundet skabes mellem den arbejdende Befolkning paa Land og i By mod Kapitalmagten, mod reaktionære Nedskæringslove.

Første Næstformand (Vanggaard): Det ærede Medlem brugte Betegnelsen „den reaktionære Kongemagt.“ Man bør ikke inddrage Kongemagten i Forhandlingerne, og jeg paataaler herved denne Udtalelse.

Schmidt: Kornordningen, som den foreligger, betyder vel en Lettelse for Landbruget, men det betyder jo langtfra, at Landbruget gøres rentabelt, hvilket absolut maa tilstræbes. Kornordningen betyder ogsaa et Fremskridt i Forhold til de Foranstaltninger, som man hidtil har truffet for at hjælpe Landbruget, idet man indtil i Dag har behandlet Spørgsmaalet saaledes, at man kun var rede til at tilstaa Landbruget Lettelser, naar man tillige indvandt Fordele for Industrien eller Arbejderne, hvilket tillige maatte betyde en ny Byrde for Landbruget. Det er ikke sket denne Gang. Man er rede til at sikre visse Priser for Kornet uden Gængæld. Men naar man saa spørger, hvorfor man saa ikke sikrer Produktionsprisen fuldt ud, hvilket ikke sker, saa faar man Indtryk af, at man kun modvilligt giver efter for den foreliggende Situation, og kun saa vidt man føler sig nødsaget til det.

Det er nu blevet politisk Løsen, at Landbruget kræver økonomisk Ligeret med andre Erhverv. Det vilde i forrige Tider ikke have faaet Tilslutning, fordi Striden mellem de økonomiske Interesser udkæmpedes i fri Konkurrence, men i Dag, hvor det ikke mere er muligt, og hvor Staten udøver den stærkeste Indflydelse paa de økonomiske Muligheder, som den enkelte Stand har, er Situationen virkelig den, at man henvender sig til Regeringen som det rigtige Forum, naar man vil opnaa økonomisk Ligeret, hvad der vel ikke kan være for meget at forlange.

I Grunden er det jo meget beskedent. Virkeligheden er jo den, at Landbruget, til Trods for at højst en Trediedel af Befolkningen staa i Landbrugets Produktion, dog indvinder den helt overvejende Part af Landets Indtægter. Derfor er det fuldkommen meningsløst, om Bondestanden som hidtil skulde arbejde med 200—300 Mill. Kr.s Underskud hvert Aar. Naar det alligevel er saa vanskeligt at finde ind i et nyt Spor og yde Landbruget Retfærdighed, saa ligger det sagtens deri, at to Trediedele eller mere af Befolkningen ikke er Landbrugere, og at man ikke kan hjælpe Land-